

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 15/2023-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Agro družstvo Čičarovce**, Čičarovce 323, IČO 36 187 607, zastúpeného JUDr. Patrik HOLINGA s. r. o., Hrnčiarska 2/A, Košice, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 6S/207/2012 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom krajského súdu v správnom súdnom konaní s tým, že mu bude priznané finančné zadost'učinenie 7 000 eur.

II.

2. Sťažovateľ sa podaním z 25. júla 2012 označeným ako „*Žaloba proti postupu a rozhodnutiam obce* ██████████“ domáhal prešetrenia postupu obce, ktorá mala svojím nezákonným postupom a rozhodnutiami porušiť jeho právo na prístup k informáciám. Krajský súd konanie o jeho žalobe uznesením z 13. septembra 2012 zastavil, no toto rozhodnutie bolo na odvolanie sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu z 30. januára 2013 zrušené a vec sa vrátila krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ bol uznesením krajského súdu zo 17. septembra 2020 znova vyzvaný na doplnenie a opravu svojho podania. Sťažovateľ na výzvu nereagoval a podanie v súdom stanovenej lehote a ani neskôr nedoplnil o potrebné náležitosti. Krajský súd uznesením z 30. mája 2022 žalobu sťažovateľa v spojení s jeho podaním z 12. septembra 2012 znova odmietol. Proti tomu sťažovateľ 18. júla 2022 podal kasačnú sťažnosť, ktorá bola v novembri 2022 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“).

3. Dňa 26. októbra 2022 podal sťažovateľ sťažnosť na prietahy v konaní, na čo mu predsedníčka krajského súdu oznámila, že v jeho veci už rozhodnuté bolo, čím došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty, a preto je jeho sťažnosť neopodstatnená.

III.

4. Sťažovateľ zdôrazňuje, že najvyšší súd už v uznesení z januára 2013 vyslovil, že krajský súd má posúdiť jeho doplnenú žalobu, preskúmať zákonnosť postupu obce a vo veci rozhodnúť. Napriek tomu bol opätovne vyzvaný na doplnenie žaloby, ktorá bola znova odmietnutá. Sťažovateľ parafrázuje z ústavy a rozhodnutí ústavného súdu. Zdôrazňuje dĺžku konania na krajskom súde.

5. Krajský súd považuje ústavnú sťažnosť za neopodstatnenú, keďže jeho uznesením z mája 2022 došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty a o správnosti jeho postupu a rozhodnutia bude na základe kasačnej sťažnosti rozhodovať NSS. Okrem toho spôsob vymedzenia predmetu konania a postoj sťažovateľa k úplnosti žaloby nesvedčia o jeho záujme na urýchlennom vyriešení veci.

6. Sťažovateľ k tomu uviedol, že od uznesenia najvyššieho súdu z januára 2013, ktorým bolo zrušené uznesenie krajského súdu, ubehlo viac ako sedem rokov. Až v septembri 2020 ho krajský súd znova vyzval na doplnenie a opravu podania. To však nemal robiť a vo veci mal meritórne rozhodnúť. Podľa sťažovateľa je samotné trvanie konania neospravedliteľné.

IV.

7. Predpokladom dôvodnosti porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci. Ústavná sťažnosť zohráva preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany ich porušovanie označenými orgánmi ešte mohlo trvať (IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018).

8. Striktné posudzovanie toho, či v čase podania ústavnej sťažnosti mohlo trvať porušovanie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom konkrétneho štátneho orgánu, nie je absolútne (I. ÚS 390/2019, III. ÚS 728/2017 a I. ÚS 170/2017). Preto v osobitných prípadoch ústavný súd posúdil postup súdov viacerých inšancií, avšak išlo o prípady, keď bola sťažnosť podaná proti súdom viacerých inšancií, ktorých činnosť bola rovnako nesústreďená a neefektívna, čoho následkom bolo zjavné porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v prípadoch, v ktorých bolo potrebné prihliadnuť aj na význam veci pre sťažovateľa.

9. Sťažovateľ ako porušovateľ základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy označil iba krajský súd, pričom predmetom konania bolo poskytnutie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, ktoré mu neboli poskytnuté žalovanou obcou. Ako vyplýva z uznesenia krajského súdu z mája 2022, ktorou bola žaloba odmietnutá, sťažovateľ bol v priebehu konania na krajskom súde dvakrát vyzvaný, aby doplnil svoje podanie a označil

okrem iného, ktoré konkrétne rozhodnutie či opatrenie napáda. Sťažovateľ takéto rozhodnutie či opatrenie neoznačil a na druhú výzvu krajského súdu zo septembra 2020 nijak nereagoval. Z jeho postupu nevyplýva skutočný záujem na predmete konania a na urýchlennom rozhodnutí.

10. V čase podania ústavnej sťažnosti konal NSS o kasačnej sťažnosti sťažovateľa, a nie krajský súd o správnej žalobe sťažovateľa. Preto v čase podania ústavnej sťažnosti krajský súd nemohol ovplyvniť priebeh ústavnou sťažnosťou namietaného konania, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté. Krajský súd právoplatným rozhodnutím o žalobe sťažovateľa a predložením jeho kasačnej sťažnosti ešte pred dorúčením ústavnej sťažnosti vykonal všetky zákonom predpokladané úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Preto v čase podania ústavnej sťažnosti už netrval stav právnej neistoty sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému konaniu krajského súdu.

11. Prístup sťažovateľa ku konaniu, ktoré sám inicioval podaním nekvalifikovaného návrhu, ktorý napriek výzvam súdu nedoplnil, vzbudzuje pochybnosti o jeho motívoch. Je vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili. Ten, kto sa v konaní pred všeobecným súdom stavia k ochrane svojich práv s ľahostajnosťou, nemôže s úspechom požadovať ochranu svojich práv ústavnou sťažnosťou. Platí to osobitne v správnom súdnom konaní, v ktorom podľa § 151 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) uznesenia, proti ktorým nie je prípustná sťažnosť, nadobúdajú právoplatnosť dorúčením, pričom opravný prostriedok – kasačná sťažnosť je podľa § 439 ods. 1 SSP prípustná len proti právoplatným rozhodnutiam správneho súdu. Mimoriadnosť kasačnej sťažnosti ako osobitého opravného prostriedku, o ktorom sa pri zistení jeho dôvodnosti spravidla rozhoduje zrušením namietaného právoplatného rozhodnutia správneho súdu (§ 462 ods. 1 SSP), vylučuje možnosť záveru, že postupom krajského súdu, ktorý o žalobe sťažovateľa pred podaním ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodol, môže stále dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť nedôvodná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2023

Robert Šorl
predseda senátu